

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Ο Γεώργιος Σουρής

Μέρος δεύτερο Ματωμένες γειτονιές-8

Η Ακρόπολις, σε άρθρο της με τίτλο ΤΟ ΞΕΠΑΤΩΜΑ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ, έγραφε μεταξύ άλλων:

Εντός ολίγων ακόμη εβδομάδων, όχι αιώνων, η Θράκη διά τον Ελληνισμό θα είναι μία απλή γεωγραφική ανάμνησις. Υπήρξεν από καταβολής της ιστορίας ελληνική. Το προπύργιον του Βυζαντίου, ο πρώτος ακλόνητος βράχος κατά της επιδρομής των παντοίων βαρβάρων, η ασπίς της ελληνικής φυλής. Δεν υπάρχει πλέον....

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο, σε ένδειξη πένθους και διαμαρτυρίας, δεν γιόρτασε εκείνο το «μαύρο» Πάσχα στις 6 Απριλίου. Και ούτε μοιράστηκαν, όπως ήταν πατροπαράδοτο έθιμο, κόκκινα αβγά. Μάταιες υπήρξαν οι διαμαρτυρίες Μητροπολιτών και προξένων καθώς και οι παρεμβάσεις από τους πρεσβευτές των Μεγάλων Δυνάμεων. Οι Νεότουρκοι μετά την ήττα τους το 1912-1913, ήταν αποφασισμένοι να συγκροτήσουν ένα ομογενές τουρκικό έθνος όπου δεν χωρούσαν οι ετερόδοξοι λαοί.

Ο Γεώργιος Σουρής έγραψε στίχους για τους Θράκες πρόσφυγες:
Σε γνωρίζω απ' την όψη
Που πλανάται νησιτική
Κι απ' του ρούχου σου την κόψη
Πως μας ήλθες από εκεί.

Σε γνωρίζω κι απ' τα ράκη
Κι από την κακομοιριά
Πως μας ήλθες απ' τη Θράκη
Και ζητείς παρηγοριά.

Να και Θράκαις, να κι Ασιάτις
Εγινήκανε θυσιές
Και των Τούρκων τα ξεράδια
Τις αφήσανε ρημάδια...

Τα μαύρα μαντάτα του τραγικού ξεριζωμού των Ελλήνων της Ανατολής και οι ψίθυροι για επικείμενο πόλεμο σκίαζαν τις ζωές των κατοίκων της Ελλάδας. Παρήγορο το μεγαλείο της ανοιξιάτικης φύσης, ο ξάστερος ουρανός, οι ζεστές μέρες.

*

Μάης μήνας. Ετοιμάζονταν για το Αηδονοχώρι και αναχώρησαν με το πρωινό τρένο την Παρασκευή οχτώ του μήνα μαζί με τη Νικολέτα και το Στέλιο. Ήταν παραμονή του Αγίου Νικολάου του Νέου. Το μεσημέρι τους περίμεναν στο σταθμό, όπως συνήθως με τα ζώα, ο αδερφός του Ηρακλή ο Γιώργης και ο κουμπάρος του ο Στρατής. Καλωσορίσματα και σταυροφιλήματα. Ο Μαστροπάν είχε στείλει τον «καπετάνιο» του για τη Νικολέτα. Ήταν ένα βολικό γαϊδουράκι και η Νικολέτα ένιωθε άνετα καβάλα με την Ειρήνη αγκαλιά. Φόρτωσαν τα πράγματα, καβαλίκεψε η Ερμιόνη και τα παιδιά και κίνησαν, οι άντρες πεζοπόροι. Η διαδρομή ευχάριστη μες στην πράσινη φύση.

Συγγενείς και φίλοι τούς περίμεναν στο σπίτι του Γιώργη του πρόεδρου και τους έκαναν μεγάλη υποδοχή. Είχαν και εκπλήξεις. Τα παιδιά είχαν παύσει να είναι πλέον παιδιά. «Μαρία, έγινες της παντρειάς, τσούπρα μου! αναφώνησε η Γιώργαινα. «Και συ, Σωκράτη μου, τράβηξες μπόι». Η Σταυρούλα κρατούσε τον Παντελή από το χέρι. Δεν τον γνώρισαν. «Εσύ είσαι ο Παντελής; Μεγάλωσες τόσο πολύ!» αναφώνησαν οι ανάδοχοι με μια φωνή. Ο Παντελής κοιτούσε κάτω συνεσταλμένος. Αγνώριστοι ήταν και ο Αριστείδης με το Νικήτα. Λεβέντες έσφυζαν από νιάτα. Το μωρό η Ειρήνη ντυμένη σαν αρχοντοπούλα τραβούσε την προσοχή όλων. Η γιαγιά η Γιώργαινα της κρέμασε καινούριο φυλαχτάρι. Η Ερμιόνη πρόσφερε καραμέλες και μπισκότα και η Στέλλα κερνούσε νερό. Ο Γιώργης ζήτησε να ξεκουραστούν οι ξένοι και ο Μαστροπάν δήλωσε ότι θα φιλο-

ξενούσε τους κουμπάρους του, το Στέλιο με τη Νικολέτα.

- Εμείς πενθούμε. Όπως γνωρίζετε, σκοτώθηκε πέρσι στον πόλεμο ο αδερφός μου ο Αναστάσης και δεν γιορτάζουμε.

- Καλή παρηγοριά, ζωή σε λόγου σου.

- Και ο Παντελής μου θα φιλοξενήσει τους νουνούς του, απαιτήσε η Σταυρούλα.

Πήγαν και οι γονείς μαζί τους. Κάθισαν στο καθιστικό και άνοιξαν το δέμα με τα δώρα. Δυο αλλαξιές, μια γιορτινή, μια καθημερινή και δυο ζευγάρια παπούτσια. «Να τα φορέσει, να δούμε αν του πέσουν καλά», είπε η Ερμιόνη. Έπειτα από λίγο ο Παντελής επέστρεψε ντυμένος ναυτάκι και έμειναν όλοι τους εμβρόντητοι. «Καλοφώρετα, Παντελή! Τι όμορφος πού είναι!» Η Σταυρούλα συγκινήθηκε και φύσηξε τη μύτη της. Ήταν ομορφοκαμωμένος ο πρωτότοκος γιος της. Και κείνη η ναυτική φορεσιά θα του χάριζε το ψευδώνυμο «Ναύτης» για όλη του τη ζωή.

Ο Ηρακλής με την Ερμιόνη επέστρεψαν στο σπίτι του Γιώργη. Είχαν απόλυτη εμπιστοσύνη στη Σταυρούλα που είχε ζήσει στην Αθήνα και ήταν άξια νοικοκυρά. Ο Βαγγέλης πήγε τα παιδιά στο στάβλο να δουν το Ρήγα. Τον κοίταζαν εκστατικά. «Θέλαμε και εμείς άλογο, αλλά μας έφερε ο παππούς ένα καταπληκτικό σκυλί. Είναι ωραίος και καλός φύλακας», είπε ο Σωκράτης. «Τον φωνάζουμε Ασίκη», συμπλήρωσε η Μαρία. Έπειτα είδαν τα αρνάκια στον τσάρκο. «Να πάμε τώρα να δούμε τις προβατίνες μας». «Θα φάμε πρώτα», είπε ο Βαγγέλης. Βρήκαν το τραπέζι στρωμένο. Η Σταυρούλα κρατούσε στην αγκαλιά της ένα βυζανιάρικο. «Ετούτη είναι η Αργυρώ. Ο Σαράντος είναι με τη γιαγιά του. Έχουμε τρία παιδιά». «Να σας ζήσουν, Σου μοιάζει η Αργυρώ», είπε η Μαρία και σπκώθηκε. Βιάζονταν για να δούνε τις προβατίνες τους και πήραν από μια φέτα ψωμί μαζί τους.

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Τα μαύρα μαντάτα του τραγικού ξεριζωμού των Ελλήνων της Ανατολής και οι ψίθυροι για επικείμενο πόλεμο σκίαζαν τις ζωές των κατοίκων της Ελλάδας.